

odkladne dostavili do Cambronu, Krivá č. 6, a prevzali si truhlicu, ktorú Vám odkázala Vaša prababička. Príďte, prosím, čo najskôr.

Vyznať sa v tom škrabopise nebolo ľahké, ale ešte ťažšie bolo pochopiť význam tých slov. Tatiana si list niekoľko rás prečítala a potom zdvihla zrak na kamarátku.

„Pozri sa na to,“ podala jej lístok. „Práve mi kvôli tomu volala mama. To je nejaká sprostosť.“

„Nehovor tak!“ horlivo vykrikla Ruslana, teatrálnie rozhodila rukami a opäť uhla pohľadom.

Táňa prekvapene otvorila ústa.

„Fakt ťa to vôbec nezaujíma?“ zanietene pokračovala kamarátka, akoby naozaj skúšala nejakú scénu v divadle. „Ide predsa o dedičstvo! Možno to bude nejaká starožitná vec. Vystavíš si ju doma, budeš sa môcť... ehm... každému pochváliť. Navyše to nie je ďaleko – v horách, v podstate kúsok odtiaľto. Akurát cesty sú rozbahnené a neprejazdné. Keby sme tak zohnali auto s pohonom všetkých kolies...“

Tatiana si mimovoľne utrela čelo a prižmúrila oči. Kamarátkino správanie ju privádzalo do rozpakov. Po prvé, Ruslana bola náruživá obdivovateľka moderných technológií a priekopníckych vynálezov, starožitnosti nenávidela. Napríklad Tánin telefón z čias ruského cárstva jej odjakživa liezol na nervy. Veď jej dokonca darovala nový. Po druhé, v horách nebola aspoň päť rokov – presne odvtedy, ako sa začala venovať modelingovému priemyslu. Ako môže vedieť, v akom stave sú tamojšie cesty? A v autách sa už vôbec nevyzná...

„Počuj, ako je možné, že ten list prišiel tak rýchlo?“ zamyslela sa nahlas. „Veď prababička len včera...“

„To je pravda. Asi za tebou vyslali kuriéra. Teda určite, jasná vec...“ Ruslana bezstarostne pokrčila plecami a oprela sa o operadlo pohovky. Roztiahla kolená v dlhej úzkej sukni,

akoby mala oblečené džínsy. „Osobne! Tak na to buď pyšná a nepýtaj sa na hlúposti!“

„Tak kuriéra!“ Táňa uprela na kamarátku prenikavý pohľad, ani keby mala kuriéra schovaného niekde pod sukňou.

„Nelám si s tým hlavu,“ mierne popudene odvetila Ruslana. „Skrátka, musíš tam ísť a hotovo!“

„A ako vlastne dopadla prehliadka?“ spýtala sa opatrne Táňa. „Podarilo sa ti uzavrieť nové kontrakty?“

Ruslana, ktorej vždy stačila akákoľvek zámienka, aby začala zdĺhavo rozprávať o svojej milovanej práci, tentoraz len prehodila:

„Predsa sa nebudeme baviť o tých nezmysloch.“

Videla však, aký dojem to zanechali jej slová, preto rýchlo dodala:

„Som unavená, prepáč... Len som si hodila kufor do predsiene a hneď som bežala za tebou s darčekom.“

„Tak dobre, uvarím ešte kávu,“ prikývla Táňa.

„A daj mi tam viac cukru,“ čulo pripomenula Ruslana, opäť zagúľala očami na všetky strany a vyrazila do kuchyne ako prvá – hojdavým krokom ako nejaký chuligán a nie riaditeľka úspešnej modelingovej agentúry, ktorá navyše vždy pila kávu bez cukru.

O pol hodiny nakoniec odišla domov pobaliť sa. Táňa zostala sedieť na pohovke a stále nemohla pochopiť, čo ju vlastne primälo vypraviť sa do hôr. A navyše *kto*. Ruslana! Pritom ju nikdy nedokázala nahovoriť, aby šli spolu aspoň k rieke, nieto ešte do lesa... Ale kamarátka odišla so slovami, že *v krajnom prípade dostane nejaké haraburdy, ktoré jej nebude ľúto zhodiť z útesu*, a Táni nezostalo iné, len sa začať baliť.

Tak dobre, pomyslela si, *malé dobrodružstvo nemôže byť na škodu*. Bolo jej síce ľúto obetovať nedeľu, ale aspoň ju strávi v prírode. A Ruslane už vôbec nezaškodí trochu si prevetrať hlavu...